



RECOMANDĂRI CU PRIVIRE LA ELABORAREA UNOR POLITICI PUBLICE PENTRU PREVENIREA ȘI INTERZICEREA EVACUĂRILOR FORȚATE¹

20.09.2019

CUPRINS

- I. Problema care necesită o politică publică: evacuările forțate
- II. Statistici ce susțin gravitatea riscului de evacuări forțate în România
- III. Cauzele evacuărilor forțate
- IV. Efectele evacuărilor forțate în termenii violării drepturilor omului
- V. Discrepanțe legislative ce trebuie soluționate prin politici publice pentru prevenirea și interzicerea evacuărilor forțate
- VI. Principiile necesare în definirea politicilor publice pentru prevenirea și interzicerea evacuărilor forțate
- VII. Recomandări privind obiectivele generale ale unei politici publice pentru prevenirea și interzicerea evacuărilor forțate
- VIII. Recomandări privind obiectivele specifice ale unei politici publice pentru prevenirea și interzicerea evacuărilor forțate
- IX. Recomandări privind obiectivele operaționale ale unei politici publice pentru prevenirea și interzicerea evacuărilor forțate
- X. Documente de politici publice la nivel global, european și național relevante pentru prevenirea și interzicerea evacuărilor forțate

I. PROBLEMA CARE NECESITĂ O POLITICĂ PUBLICĂ: EVACUĂRILE FORȚATE

O evacuare forțată este o evacuare care:

- implică dislocarea temporară sau permanentă din locuință, teren sau ambele;
- este realizată împotriva voinței ocupanților, cu sau fără utilizarea forței;
- se derulează fără furnizarea unei alternative de locuire și relocare adecvate;
- se face fără acordarea unei compensații adecvate;
- nu oferă posibilitatea de contestare a deciziei de evacuare, sau a procesului de evacuare;
- nu asigură tratament juridic echitabil;
- desconsideră obligațiile statului cu privire la asigurarea dreptului la locuință.

Conform **Comitetului Drepturilor Economice, Sociale și Culturale al Organizației Națiunilor Unite** (Art. 8 al Comentariul general nr. 4/1991 cu privire la Dreptul la locuință adecvată):

„Dreptul la locuință adecvată include dreptul la siguranța juridică a locuirii. Locuirea are loc în diverse forme, inclusiv locuințe închiriate, locuințe proprietate privată, locuințe cooperative, locuințe de necesitate, locuințe informale (fără acte), inclusiv locuirea în clădiri sau pe terenuri ocupate. Indiferent de forma de locuire, tuturor persoanelor trebuie să li se asigure siguranța locuirii, ceea ce înseamnă garantarea protecției legale față de evacuările forțate, hărțuire sau alte amenințări. Statele Părți trebuie să ia de urgență măsuri imediate pentru a oferi protecție legală persoanelor și gospodăriilor care în momentul de față nu beneficiază de o astfel de protecție, în urma unei consultări autentice cu persoanele și grupurile afectate.”

II. STATISTICI CE SUSȚIN GRAVITATEA RISCULUI DE EVACUĂRI FORȚATE ÎN ROMÂNIA

Precum cunoaștem din diverse statistici ale **Institutului Național de Statistică**², ale **Eurostat**³, ale diverselor ministere ale Guvernului României sau din statisticile adunate în rapoartele anuale ale **Syndex**⁴, cât și din cercetarea despre evacuări realizată de **BLOCUL pentru LOCUIRE**, România se confruntă cu mai multe manifestări ale crizei locuirii: costurile mari ale locuirii; lipsa acută de locuințe publice; probleme legate de sărăcie datorate veniturilor mici ale lucrătorilor și cheltuielilor bugetare reduse cu protecția socială.

Toate aceste probleme sunt factori care conduc la evacuarea forțată din diverse spații locative ale persoanelor cu resurse financiare reduse:

- 25% din populația țării (5 milioane de persoane) trăiește în sărăcie (adică are venituri sub 60% din venitul median);
- 37.4% din populație este în risc de sărăcie și excluziune socială;
- 50% dintre angajați lucrează pentru venitul minim pe economie;
- 70% dintre angajați câștigă la nivelul de salariu mediu pe economie, sau sub acesta;

- procentul persoanelor împovărate cu costurile locuinței: 15.4% din întreaga populație și 39.4% dintre cei aflați în sărăcie;
- procentul de locuințe publice este sub 2% din fondul total de locuințe;
- cel puțin 64.000 familii locuiesc în așezări informale;
- 100.000 persoane au cărți de identitate provizorii annual, "fără domiciliu";
- între 150.000 și 500.000 de persoane sunt fără acte de identitate, în lipsa unui domiciliu formal;
- peste 24.000 de evacuări silită din locuințe realizate de executori judecătorești în ultimii 16 ani (raportarea fiind incompletă, estimarea noastră este de 36.000);
- procentul persoanelor cu datorii la utilități este de 28.8% din întreaga populație și 40.4% dintre cei aflați în sărăcie;
- 128.683 de familii se află în nevoie urgentă de locuință - dintre care în 2017, conform evidenței Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice realizate pe baza informațiilor colectate de la prefecturi, peste 16.200 de persoane au fost identificate ca fiind în risc de evacuare, și 52.000 de persoane au fost declarate ca fiind persoane care locuiesc informal, "fără posibilitatea de legalizare."

Responsabilitatea soluționării problemelor structurale de mai sus îi revine statului, care prin politica sa trebuie să susțină lucrătorii și drepturile lor social-economice, inclusiv cele salariale și locative. După 30 de ani de susținere de către stat a transformării capitaliste a României și la 10 ani după măsurile de austeritate aplicate de către conducerea sa politică de atunci, este nevoie de abandonarea totală a măsurilor de austeritate ce impun reducerea costurilor sociale din bugetul public și de o politică justă și explicit antirasistă de locuire.

Interzicerea și prevenirea evacuărilor forțate sunt componente importante ale acestei politici.

III. CAUZELE EVACUĂRILOR FORȚATE

Cauzele evacuărilor forțate sunt sistemice:

1. **costurile mari ale locuirii** (după caz, chirii sau credite imobiliare, utilitățile) care - în condițiile în care locatarii au venituri mici și foarte mici - conduc la incapacitatea de a plăti, precum și la dobânzi, penalități și majorări succesive ale datoriilor;
2. **retrocedările** care lasă fără locuință vechii chiriași;
3. **lipsa locuințelor sociale** sau a altor tipuri de locuințe publice care să ofere soluții de locuire adecvată, la chirii subvenționate pentru persoanele marginalizate social, pentru cei cu venituri reduse, pentru cei care locuiesc în condiții improprii, pentru cei evacuați în trecut, pentru cei care se află în risc de evacuare;

4. **condițiile limitative** și, de multe ori, criterii de atribuire discriminatorii impuse de autorități pentru a putea accesa o locuință prin programele publice;
5. **proiecte de regenerare urbană** care dislocă din zonele vizate persoanele cu resurse materiale și financiare reduse;
6. **proiecte de renovare** ale unor clădiri sub risc seismic sau alte riscuri, care dislocă vechii locatari fără a le asigura alternative adecvate și/sau fără garanția de a se putea muta înapoi în aceste clădiri după renovarea lor;
7. **lipsa de măsuri de sprijinire** a persoanelor marginalizate care au datorii la chirie și la utilități.

În lipsa unui sprijin social adecvat din partea statului, majoritatea covârșitoare a evacuaților este împinsă către condiții de locuire improprii și nesigure, în spații supraaglomerate, improvizate sau către condiția de persoane fără adăpost. Ca reacție la aceste fenomene, oamenii cu venituri reduse și nesigure recurg la soluții locative disperate cum ar fi:

- ocuparea unor spații vacante aflate în proprietatea statului sau în proprietate privată,
- construirea unor locuințe neconvenționale fără acte.

În aceste cazuri, evacuările forțate înseamnă penalizarea acestor oameni cu scoaterea lor din spațiile locative astfel create și, uneori, declararea lor ca nefiind eligibili pentru locuințe sociale sau pentru alte locuințe din fondul de stat.

IV. EFECTELE EVACUĂRILOR FORȚATE ÎN TERMENII VIOLĂRII DREPTURILOR OMULUI

1. Evacuarea forțată, adică evacuarea care lasă persoanele evacuate fără locuință adecvată, **încalcă dreptul la locuință**.
2. În foarte multe cazuri, persoanele evacuate sunt și persoane marginalizate social, sau persoane fără venituri din contracte formale sau persoane cu venituri reduse, eventual cu copii și eventual și cu dizabilități sau cu rude cu dizabilități, împreună cu care sunt evacuate. În aceste situații, evacuarea nu încalcă "doar" dreptul la locuință adecvată, ci și **drepturile copiilor, drepturile persoanelor cu dizabilități și drepturile persoanelor cu venituri mici sau drepturile persoanelor marginalizate social**.
3. Mai departe, evacuarea forțată nu încalcă doar dreptul la locuință, ci și **dreptul la demnitate umană și alte drepturi fundamentale** pe care oamenii nu le pot exercita în cazul în care nu au o locuință adecvată și sigură.

4. Nu în ultimul rând, evacuările forțate înseamnă violarea **dreptului la un trai decent** sau chiar și a **dreptului la viață**.

V. DISCREPANȚE LEGISLATIVE CE TREBUIE SOLUȚIONATE PRIN POLITICILE PUBLICE PENTRU PREVENIREA ȘI INTERZICEREA EVACUĂRILOR FORȚATE

1. Discrepanța între prevederile din convențiile și tratatele internaționale la care România este semnatară și legislația națională din domeniul locuirii, care nu interzice evacuările forțate, adică nu obligă autoritățile să asigure locuință alternativă adecvată persoanelor evacuate.
2. Discrepanța între prevederile Noului Cod de Procedură Civilă ce facilitează evacuările din locuințe și prevederea Constituției României cu privire la caracterul social al Statului Român, care impune instituirea unor măsuri pentru evitarea degradării nivelului de trai și păstrarea demnității tuturor cetățenilor.
3. Discrepanța între asigurarea dreptului la proprietate și neasigurarea drepturilor social-economice, printre care dreptul la locuire adecvată pentru toți oamenii (inclusiv pentru cei care nu au proprietăți și/sau nu au resurse să închirieze sau să achiziționeze o locuință de pe piață).
4. Discrepanța între, pe de o parte, prevederile strategiilor din domeniul incluziunii sociale și combaterii sărăciei, precum și al incluziunii cetățenilor români de etnie romă și, pe de altă parte, lipsa unui număr adecvat de locuințe sociale care să răspundă la nevoia de locuire a oamenilor, lipsa protecției efective a persoanelor în risc de evacuare și/sau a persoanelor care au fost evacuate forțat de-a lungul vieții - protecție care ar trebui asigurată prin asigurarea de locuințe sociale adecvate.

VI. PRINCIPIILE NECESARE ÎN DEFINIREA POLITICILOR PUBLICE PENTRU PREVENIREA ȘI INTERZICEREA EVACUĂRILOR FORȚATE

1. Locuirea este un drept, nu un merit. Nicio persoană nu trebuie să rămână fără adăpost sau să fie forțată să locuiască în condiții inumane din cauză că nu are suficienți bani pentru a-și asigura o locuință de pe piață.
2. Cauzele evacuărilor forțate sunt sistemice, deci soluțiile împotriva acestor evacuări trebuie să fie sistemice și instituționale, cu scopul protejării persoanelor în risc de evacuare forțată și/sau al prevenirii evacuării lor forțate primordial prin măsuri de

locuire, completate, după caz, de alte măsuri de protecție socială (pe baza principiului *housing first*).

3. În numele dreptului la un trai decent, asigurat de Constituția României, nimeni nu trebuie lăsat și /sau pedepsit să sufere de traumele și deprivările cauzate de lipsa de locuință decentă sau de evacuările forțate.
4. Dreptul de a fi protejat atât împotriva evacuărilor forțate, cât și față de demolarea unei locuințe fără asigurarea prealabilă a unei alternative adecvate este o componentă a dreptului la locuință ca drept fundamental al omului, împreună cu alte drepturi, precum: dreptul la un standard de viață adecvată, la apă potabilă și alte resurse, la condiții de igienă și la un mediu sănătos, dreptul de a nu fi supus discriminării în accesul la locuință, dreptul la siguranță.
5. Prevenirea evacuărilor forțate (deci a evacuărilor care transformă evacuații în persoane fără adăpost, deci fără condiții adecvate de locuire) trebuie să facă parte din măsurile ce satisfac nevoia de locuire ca nevoie primordială a omului.
6. Evacuările forțate sunt o problemă de care trebuie să fie preocupate toate instituțiile administrației publice locale, județene și naționale, fiecare dintre ele trebuind să acționeze, pe baza competențelor lor, în favoarea persoanelor care se află în risc de evacuare forțată sau care au fost evacuate forțat în trecut.

VII. RECOMANDĂRI PRIVIND OBIECTIVELE GENERALE ALE UNEI POLITICI PUBLICE PENTRU PREVENIREA ȘI INTERZICEREA EVACUĂRILOR FORȚATE

1. Interzicerea prin lege a evacuărilor forțate, adică să nu se efectueze nicio evacuare fără relocare în locuință adecvată.
2. Autoritățile publice locale, în mod special direcțiile de patrimoniu/ spațiu locativ și de asistență socială, să prevină evacuările forțate ale chiriașilor din locuințe de stat și/sau sociale, pe baza prevederilor Legii asistenței sociale, Legii pentru prevenirea marginalizării sociale, Legii privind protecția copilului, Legii privind persoanele cu dizabilități, legislației din domeniul anti-discriminării.
3. Ministerul Justiției, Ministerul Muncii și Justiției Sociale, Ministerul Dezvoltării, Ministerul de Interne, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești și alte instituții să sistematizeze și să facă publice informațiile la nivel de țară cu privire la diversele tipuri de evacuări, pentru a conștientiza amploarea fenomenului și a identifica măsuri adecvate.

4. Centralizarea și colectarea datelor despre toate tipurile de evacuări să intre în obligațiile autorităților publice locale, în mod special ale serviciilor de patrimoniu/ spațiu locativ și ale serviciilor de asistență socială. Colectarea de date și monitorizarea se poate realiza cu sprijinul altor structuri de la nivel local și județean, precum Birourile Județene pentru Romi, experții în problemele romilor și mediatoarele sanitare, ONG-uri și alte grupuri active în domeniu.

VIII. RECOMANDĂRI PRIVIND OBIECTIVELE SPECIFICE ALE UNEI POLITICI PUBLICE PENTRU PREVENIREA ȘI INTERZICEREA EVACUĂRILOR FORȚATE

1. Modificarea și completarea legilor locuinței, a urbanismului și amenajării teritoriului, a Codului de Procedură Civilă, a legii administrației publice, precum și a legislației sociale, astfel încât:
 - să fie interzise prin lege evacuările forțate;
 - autoritățile administrației publice locale să fie obligate să prevină evacuările care ar lăsa persoanele fără locuință adecvată;
 - autoritățile administrației publice locale să fie obligate să asigure în mod efectiv locuință alternativă adecvată persoanelor evacuate;
 - autoritățile locale să fie obligate să mărească stocul de locuințe publice și sociale, proporțional cu numărul de cereri de locuință înregistrate și pe baza evaluării locale a amplorii nevoii de locuire a cetățenilor, prin orice mijloace aflate la dispoziția lor (construcție, achiziție, reconversia clădirilor goale din fondul locativ public sau privat al APL sau de stat, remunicipalizarea clădirilor vacante proprietate privată).
2. Elaborarea și implementarea unor proceduri la nivel național și local care să asigure aplicarea corectă a legislației existente, în vederea prevenirii evacuărilor forțate, adică în vederea obligării autorităților administrației publice ca persoanele evacuate să primească o locuință alternativă adecvată.

IX. RECOMANDĂRI PRIVIND OBIECTIVELE OPERAȚIONALE ALE UNEI POLITICI PUBLICE PENTRU PREVENIREA ȘI INTERZICEREA EVACUĂRILOR FORȚATE

- (1) Revizuirea legislației naționale în vederea asigurării condițiilor necesare pentru interzicerea evacuărilor care lasă oamenii fără locuințe alternative adecvate.
-

Codul de Procedură Civilă:

- amendarea articolelor privind evacuarea, care din 2011 facilitează evacuarea forțată a celor care locuiesc în spații fără acte formale, cu măsuri obligatorii de relocare a celor evacuați, nici măcar în cazurile persoanelor marginalizate social sau cu dizabilități;
- introducerea de articole care să prevadă obligațiile executorilor judecătorești de a informa diferitele instituții ale administrației publice locale și deconcentrate pentru gestionarea evacuării;
- introducerea unor prevederi care obligă autoritățile publice să respecte unele condiționări speciale și măsuri pozitive în cazul evacuării unor familii cu copii; și/sau cu persoane cu dizabilități; și/sau a persoanelor marginalizate social; și/sau a persoanelor cu venituri reduse.

Legea locuinței:

Amendarea și clarificarea în mod special a articolelor despre locuințe sociale, locuințe de necesitate, locuințe de sprijin și alte locuințe publice, în ceea ce privește:

- obligațiile administrației publice, de la diverse niveluri, în vederea creșterii producției de locuințe publice în localități conform nevoilor identificate;
- stabilirea unor criterii de atribuire care să țină cont de faptul că locuirea este un drept fundamental al tuturor, dar și de faptul că în rândul populației cu venituri mici și al celei dezavantajate, care se confruntă cu probleme locative și nu are resurse să achiziționeze locuințe de pe piață, accesul de urgență la locuințe sociale adecvate este crucial.

Legea administrației publice:

completări cu privire la stabilirea obligațiilor administrației publice locale de a asigura un număr de locuințe sociale adecvate atât ca răspuns la nevoile de locuire din localități, cât și pentru a asigura relocarea în locuințe sociale adecvate a persoanelor evacuate.

Introducerea unor programe de construcție de locuințe sociale în **Programul Național de Dezvoltare Locală**, pentru persoanele aflate în risc de evacuare și/sau cele care locuiesc în condiții inadecvate și nesigure de când au fost evacuate în trecut.

Introducerea în **Strategia națională a locuirii**, care se află în revizuire la MDRAP, a unui capitol privind măsurile și programele guvernamentale de locuire prin care persoanelor

evacuate li se asigură în mod efectiv accesul la o locuință alternativă adecvată din stocul de locuințe publice din localitate.

Introducerea în setul de măsuri promovate de **Ministerul Muncii și Ministerul Sănătății în programele lor pilot privind asistența comunitară** a unor obligații care să se refere la nevoile de locuire ale persoanelor cu venituri mici și ale persoanelor marginalizate social care locuiesc în condiții inadecvate și nesigure și/sau care au fost evacuate în trecut fără a primi o locuință alternativă adecvată și/sau cele care sunt în risc de evacuare.

(2) Acțiuni colaborative la nivelul primăriilor și consiliilor locale, precum și între acestea și prefecturi, în vederea prevenirii evacuărilor forțate - în acord cu legislația deja existentă.

Diversele direcții din cadrul primăriilor, consiliilor locale și prefecturilor ar putea să încheie un **protocol de colaborare** cu următoarele scopuri:

1. Prevenirea situațiilor în care persoanele aflate în risc de evacuare ar rămâne fără locuință adecvată. Implementarea de măsuri multiple: elaborarea și punerea în aplicare a unui **sistem de avertizare timpurie** pentru toate cazurile, ce include identificarea acestor cazuri; implicarea din timp a autorităților în susținerea persoanelor aflate în astfel de situații, pe baza prevederilor Legii privind prevenirea marginalizării sociale și ale Legii asistenței sociale; punerea la dispoziție a unor locuințe sociale alternative adecvate, etc;
2. Asigurarea unui **sistem de măsuri reparatorii locative** pentru persoanele care de-a lungul vieții lor au suferit de pe urma unor evacuări și de atunci locuiesc în condiții inadecvate și nesigure, măsuri care să le asigure în fapt accesul la o locuință socială adecvată în localitățile unde trăiesc;
3. Susținerea continuă a persoanelor relocate în locuințe sociale adecvate printr-un **sistem integrat de măsuri de protecție socială**.

Acest **protocol** ar trebui să includă, printre altele, următoarele prevederi:

1. Prioritizarea de către prefecturi a verificării legalității tuturor hotărârilor de consiliu local și dispozițiilor ale primarilor din domeniul locuirii, astfel încât să se conteste orice hotărâre ce pune persoanele marginalizate social și persoanele cu venituri mici în risc de evacuare forțată (adică în risc de evacuare care nu le oferă locuințe

alternative adecvate), indiferent de caracterul locuinței în care au stat. Prefecturile să conteste în mod expres HCL și activitățile aferente privind „evacuarea pe cale administrativă”. Monitorizarea de către prefecturi a modului în care administrațiile publice locale au aplicat legislația socială și legislația anti-discriminare în cazurile de evacuări și asigurarea, prin această monitorizare, că ele își respectă obligațiile față de persoanele evacuate în ce privește asigurarea unor locuințe alternative adecvate.

2. Elaborarea, implementarea și monitorizarea măsurilor concrete pe care direcțiile de asistență socială și consiliile locale le iau pentru a-și respecta obligațiile prevăzute în Legea privind prevenirea și combaterea marginalizării sociale: asigurarea de locuințe adecvate și susținerea persoanelor marginalizate să-și acopere costurile utilităților.
3. Respectarea prevederilor din contractele de închiriere de locuințe sociale cu privire la penalitățile pe care direcțiile de taxe și impozite ale primăriilor le pot aplica datornicilor, astfel încât acestea să nu depășească debitul chiriei datorate. Respectarea altor prevederi legale care permit în anumite condiții anularea/ suspendarea/ amânarea penalităților și/sau reeșalonarea plății datoriilor.
4. Având în vedere faptul că anchetele sociale efectuate de către direcțiile de asistență socială din cadrul administrațiilor publice locale descriu situația persoanelor marginalizate social și ale persoanelor care au nevoie de protecție și asistență socială, și definesc planurile personalizate ale intervențiilor:
 - În cazurile în care persoanele vizate locuiesc în condiții inadecvate și/ sau în risc de evacuare, situația și nevoile lor locative trebuie în mod explicit descrise în aceste anchete.
 - În condițiile în care direcțiile de asistență socială nu au în administrarea lor locuințe sociale pentru rezolvarea acestor situații, ele trebuie să sesizeze direcțiile din primărie care administrează locuințele sociale și/ sau alte locuințe publice din fondul local, cu privire la obligația de a satisface nevoile de locuire ale persoanelor ce trebuie să beneficieze de locuință adecvată ca o formă de protecție socială.
5. În cazul proiectelor de restructurare/regenerare/redezvoltare/revitalizare urbană sau a unor dezvoltări imobiliare, direcțiile de urbanism și amenajarea teritoriului de la primărie să sesizeze direcțiile de asistență socială, de patrimoniu și/sau de fond locativ cu privire la aceste intenții; iar cele din urmă să întocmească o evidență a persoanelor din această zonă care se află în risc de pierdere a locuințelor și au nevoie de locuințe sociale.

6. În cazul procedurilor de formalizare a unor așezăminte informale, administrațiile publice locale să aibă următoarele obligații:
- Să întocmească o evidență cu nevoile de locuire ale persoanelor care din diverse motive nu pot intra în posesia unor acte de proprietate asupra locuințelor în care trăiesc (de exemplu, pentru că aceste locuințe nu îndeplinesc standardele de siguranță; pentru că oamenii nu au resurse financiare pentru acoperirea costurilor aferente; pentru că locuințele respective se află într-o zonă poluată, pentru că legea nu este univocă în ce privește măsurile de formalizare, etc).
 - Să asigure relocarea în locuințe alternative adecvate a persoanelor care din motivele amintite mai sus vor trebui să părăsească așezământul informal ce trece prin procedurile obligatorii de formalizare.

X. DOCUMENTE DE POLITICI PUBLICE RELEVANTE

Declarația Universală a Drepturilor Omului

Pactul internațional privind drepturile socio-economice și culturale

Pactul internațional privind drepturile civice și politice

Comitetul Drepturilor Economice, Sociale și Culturale al Organizației Națiunilor Unite

- Comentariul general nr. 4/1991
- Comentariul general nr. 7/1997
- Comentariul general nr. 4/1992
- Comentariul general nr. 9/1998

Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Carta Socială Europeană revizuită

Convenția cu privire la drepturile copilului a Organizației Națiunilor Unite

Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități a Organizației Națiunilor Unite

Rezoluția Parlamentului European din 11 iunie 2013 referitoare la locuințele sociale din Uniunea Europeană

Constituția României

Legea locuinței 114/1996

Legea privind prevenirea și combaterea marginalizării sociale 116/2002

Legea asistenței sociale 292/2011

Legea 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

Legea 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap

Legea nr. 554/2004 privind litigiile administrative

BUG 137/200 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

[1] Am formulat aceste recomandări pe baza următoarelor documente elaborate de Blocul pentru Locuire între 2018-2019: *Raport asupra evacuărilor forțate, 2008-2017* (accesibil aici <https://bloculpentrulocuire.ro/2019/04/19/raport-asupra-evacuărilor-fortate-2008-2017/>); *Ghid pentru prevenirea evacuărilor forțate și responsabilizarea autorităților publice în vederea alocării unei locuințe adecvate persoanelor evacuate* (accesibil aici <https://bloculpentrulocuire.ro/2019/03/29/ghid-pentru-prevenirea-evacuărilor-fortate/>); precum și pe baza discuțiilor de la întâlnirea de lucru între Agenția Națională pentru Romi și Blocul pentru Locuire din 01.07.2019 la sediul ANR, cu participarea unor reprezentanți ai Grupului pe Locuire al Agenției.

[2] <http://www.insse.ro/cms/ro/tags/fondul-de-locuinte>; http://www.insse.ro/cms/sites/default/files/field/publicatii/dimensiuni_ale_incluziunii_sociale_in_romania_2017.pdf

[3] https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Housing_statistics;
https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/People_at_risk_of_poverty_or_social_exclusion

[4] <https://www.syndex.ro/situatia-salariatilor-din-romania-studiu-anual>

[5] *Raport asupra evacuărilor forțate, 2008-2017* (accesibil aici <https://bloculpentrulocuire.ro/2019/04/19/raport-asupra-evacuărilor-fortate-2008-2017/>)

Coaliția națională **BLOCUL pentru LOCUIRE** militează pentru asigurarea dreptului fundamental la locuire demnă pentru toate persoanele și militează împotriva evacuărilor forțate care lasă persoanele fără adăpost sau în condiții de locuire neadecvate.
